

Овенъ и козелъ.

Нѣкой си лошъ селенинъ ималъ само единъ овенъ и единъ козелъ, Веднѣжъ той се напилъ и почналъ да ги хока.

— Вѣнъ, проклети дармоѣди, не мога вече да ви гледамъ, непотребни твари — хващайте гората, ще мрете ли, ще живѣете ли, само прѣдъ очитѣ ми се не меркайте, че отъ кожитѣ ви гайда ще направя!

Изпѣдилъ стоката си лошия селенинъ. Овенътъ и козелътъ трѣгнали немили недраги да се скитатъ по непознати пѣтища, само съ една торба която взели отъ стопанинътъ си.

Вървели, вървели, съгледали срѣдъ полето вълча глава. Овенътъ билъ силенъ, но страхливъ, козелътъ — храбръ но слабъ. Козелътъ казалъ.

— Брате овене, я тури ти вълчата глава въ торбата, може да ни дотрѣбва. Вземи я не бой се, ти си силенъ.

— Не брате козлю, вземи я ти — казалъ овенътъ — ти си по-храбръ.

Дълго врѣме тѣ се прѣпирали, най-послѣ пристѣпили и двамата заедно, вземали вълчата глава и я турили въ торбата.

Трѣгнали пакъ. Вървѣли вървѣли, замръкнали въ гората. Гледатъ, тамъ на близо огънь свѣти.

— Да отидемъ при огъня, брате козлю, да прѣношуваме тамъ да не би вълцитѣ да ни изѣдатъ изъ тая тъмнина — казалъ овенътъ.

— Добрѣ, да идемъ.